

РЕШЕНИЕ

№ 3169

гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер 9 по описа за 2021 година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е след определение № 293/08.12.2020 г. постановено по адм. дело № 757/2020 г. по описа на Административен съд Перник, с което е изпратено по подсъдност на Административен съд София град по жалбата на М. И. Т. срещу Решение № ПИ-390/16.11.2020 на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. №94-М-881/03.11.2020г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0068408/01.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение. Счита, че оспореното ПНОМ е постановено при нарушение на изискването за форма, доколкото не са изчерпателно посочени фактическите и правните основания за издаването му съгласно чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК. Исква се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него ПНОМ на публичния изпълнител.
В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично като поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.
Ответникът - Директорът на ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Образувано е изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. срещу М. И. Т., ЕГН [ЕГН] за дължими и изискуеми публични задължения – данък върху доходите, произтичащи от РА № [ЕГН]/21.05.2012 г.

На 22.12.2015г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 59-00-3916-1, с което е наложен запор върху банкова сметка на лицето, открита в [фирма].

На 09.12.2016г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0045945, с което е наложен запор върху вземания на лицето от трето лице-работодател.

На 01.10.2020г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0068408/01.10.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставяни за доверително управление, находящи се в [фирма] - 4162,85 лева, [фирма] - 4162,85 лева, [фирма] - 4162,85 лева и [фирма] – 4162,85 лева. Изпратени са запорни съобщения на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК до търговските банки.

С Решение № ПИ-390/16.11.2020 г. на директора на ТД на НАП С. е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. №94-М-881/03.11.2020 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0068408/01.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Административният орган се е мотивирал, че са налице изискуеми вземания на държавата, установени по надлежен ред, които не са платени доброволно в цялостен размер, поради което следва да се приеме, че предпоставката на чл. 195 е налице. Обезпечителното производство е строго регламентирано, като на публичния изпълнител са предоставени правомощия да налага само предвидените от законодателя обезпечителни мерки.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспореното решение, подадена е пред компетентния съд и в предвидения за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановление за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт –потвърденото постановление за налагане на обезпечителните мерки. Процесното постановление е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

По аргумент на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. На основание чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, вземанията

за данъци и задължителни осигурителни вноски са публични държавни вземания. Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на декларации, подадени от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. В процесния случай са налице изискуеми публични вземания на длъжника, установени /определени по основание и размер/ по надлежен ред, които не са платени доброволно, поради което следва да се приеме, че е налице обезпечителна нужда и предпоставката на чл. 195, ал. 1 от ДОПК е изпълнена.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК регламентира, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Целта на производството по обезпечаване на публичните задължения е да защити интереса на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. Обезпечението е допустимо при наличието на обезпечителна нужда, която е определяща за налагането на обезпечителните мерки. Обезпечителната нужда се определя от възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. В тази връзка, в рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки. В настоящия случай обезпечителната нужда е обоснована, след извършена преценка и анализ от публичния изпълнител, със затрудненост на събирането на изискуемото и установено публично вземане, поради обстоятелствата, че не са предприети действия за погасяване на дълга от длъжника.

Публичният изпълнител изрично е отбелязал, че постановление има за цел да обезпечи задълженията по изпълнителното дело, както и банките, с конкретния размер на сумите в тях.

Съдът намира, че така наложената обезпечителна мярка е съобразена и с принципа на съразмерност. Съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установими по реда на ал. 5. При определяне на обезпечителната мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния взыскател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс (АПК), според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

С оглед горното, жалбата се явява неоснователна, тъй като действията, предприети от публичния изпълнител, са правилни и законосъобразни. Преди предприемането им е направена проверка на наличните и изискуеми публични задължения по данъчно осигурителната сметка на длъжника и след като в период от време длъжника е проявил бездействие за погасяването им, публичният изпълнител на основание чл. 200 и чл. 204 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК е предприел действия, съобразно действащите разпоредби на закона.

Като е стигнал до тези правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил

правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № ПИ-390/16.11.2020 на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. №94-М-881/03.11.2020г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0068408/01.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА М. И. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :